

Ágnes asszony

2011 április 23. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Kétfajta kommunista volt. Az első: a bunkó funkci. Boldogult úrfikoromban valósággal hemzsegték szülővárosomban a suksükök?, borzas hajú, kihízott, izzadt pártemberek, akik persze eredendően taplók voltak, de pusztán rokonszenvből olykor odalöktek egy kis pénzt a helyi focicsapat új mezére vagy a brigádkirándulásra.

Akiket én hatalmuk csúcsán, tanácselnökként, téeszelnökként, párttitkárként láttam, '56-ban még pufajkás

gyilkosok voltak, de idővel megszelídültek, és a vége felé határozottan emberi hangot ütöttek meg az alávetettekkel.

Ezek a velejéig aljas, rafinált, karrierista gazemberek a nagy közösből rendszerint annyit szakítottak ki, amennyi a maguk makkoscipő, május elsejei boldogságához kellett. Nem fociztak nagyban, arra vigyáztak csak, hogy még véletlenül se a saját kezük munkájával épüljön fel a suttymban összehozott balatoni nyaraló. Ha aztán a kiskatonák felhúzták a házat, kezükben a Kinizsi sörrel hátradőltek, nagyot böfögtek, és derősen nézték a part menti fűzfákat.

No, de itt van nekünk Heller Ágnes és baráti köre. Ők kezdettől fogva túlláttak a kádári limeseken. Már akkor szabadon és kötetlenül Nyugatra utazgattak, amikor te, kedves olvasó, a zoknidba rejtgetted a feketén beváltott schillingeket, ha három évente nagy kegyesen kiengedtek a bécsi nagynénihez. Heller Ágnesék törvényen felül álltak. Most, 2011-ben kiderült, mi volt ennek az ára. Látványosan megalázták magukat szóban és írásban, „önkritikát gyakoroltak”, csúsztak-másztak a porban, aztán kézcsók a gazdinak, és máris kézbe vehették az útlevelet, irány a megvetett és lenézett nyugati világ...

Mondják, az ötvenes évek kultúrcézárja, Révai József előbb betiltotta a teljes modern francia irodalmat, majd kormánygépen meghozatta magának a legújabb regényeket: élvezettel olvasgatta őket, hiszen pontosan tudta, micsoda értéket zárt el a magyar „dolgozóktól”. Heller Ágnesék pontosan ezt a becstelen játékot játszották az országgal: írták, írogatták a maguk hagymázos baromságait, hol elzárkóztak, hol megtagadtak, hol ünnepeltek, hol lapultak, a lényeg az volt, hogy az útlevelel mindig kéznél legyen.

Mennyire beszédes a lapunkban most közölt Heller-levelel: jaj, nagyon sajnálja Ágnes asszony, lebecsülte az egyszer melósokat, de most leleplezi ideológiai eltévelyedéseit, szánja-bánja bűneit, és térden állva kegyelmet kér a szeretett párttól. Mégis különös hiányérzetünk támad, mert önkritika ide, megalázkodás oda, a végén csak nem került kapanyél Ágnes kezébe. Tehenészetben – tudtommal – nem tőnt fel, rozsdás szövegekkel borított gyártelepen sem látták, nem zötykölődött a hajnali buszon, és nem ájult el a futószalag mellett. Fogalmazhatnánk úgy is, hogy a melósímádó körítés csak fordulatossá kibúvó az esztétikába és metafizikába zárt, külön bejáratú életében.

Heller Ágnes semmilyen nyomot nem hagy maga után. Marxizmusból, lukácsizmusból, valamint Fehér Feri bácsi asztali mondásaiból összetakolt, zavaros gondolatfüzérei már régen szétporladtak. A kutya nem beszél munkásságáról, régen nem beszédtema egyetemen, társaságban, egyáltalán nem számít, hogy éppen mit ír, mire készül. Heller Ágnes a magyar filozófia Zalka Mátéja. Sokan tudjuk, hogy létezett egy ilyen nevű személy, írt és partizánkodott egy időben, de három épkézláb mondatnál többet aligha tudnánk összekalapálni róla. Teljesen mindegy, hogyan ájuldozik negyvenkét darab barátja, pár esztendő, és tényleg senki sem emlékszik arra, hogy Heller Ágnes sanzonokat énekelt-e a sarki Ibolya presszóban, vagy Vajda Mihály legjobb barátjaként alakította az

el nem kötelezett világotazót.

De valami emlékezetesen mégis hagyott maga után: tízmilliókat csípett fel nagy ív? tanulmányaiért, és eltagadta a 2006-os rend?rterrt. Ennyi biztosan megmarad a munkásságából.

És még valami... Bágyadt, ködös ?szi délutánokon, amikor kinn peregnek a sárga levelek, és jókedv után kutatunk a szobában, el?vesszük majd Heller Ágnes szerelmes levelezését. A címzett: az MSZMP, a tárgy: térdelve rimánkodás. És akkor elmondjuk majd unokánknak, hogy volt id?, amikor a szellemi tunyaság és becstelenség annyira eluralta Magyarországot, hogy ennek a n?nek nem a sarki trafik jutott, ahol rikácsoló hangján rágógumit és szofit kínálgatott volna, hanem még ? szabott itt nekünk ízlést, utat, filozófiát.

Az unokánk pedig jól kikacag minket, hogy hagytuk magunkat. Heller... kicsoda is, kérdezi kacszintva a kis unokám, és egymásra nevetünk majd a sárguló ?szben. Aztán nagypapa levesz egy Mikszáth-regényt a polcról, és jól elbeszélgetünk irodalomról, magyar világlátásról, tisztességr?l, helytállásról, örökségr?l.
Szentesi Zöldi László, magyarhirlap.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló